ВЕСЕЛКА
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW
A CHILDREN'S MAGAZINE

РІК XXXII КВІТЕНЬ-ВЕЛИКДЕНЬ 1985 Ч. 4 (363)

З НАГОДИ ВЕЛИКОДНЯ НАШИМ СПІВРОБІТНИКАМ, ЧИТАЧАМ ТА ЇХ БАТЬКАМ, ОПІКУНАМ, УЧИТЕЛЯМ І ВИХОВНИКАМ, УСІМ ПРИХИЛЬНИКАМ НАШОГО ЖУРНАЛУ И ЖЕРТВОДАВЦЯМ

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

шле

Редакція „ВЕСЕЛКИ"

РОЗГАДАЙМО!

НАЗВИ ДЕРЕВ

В оцих реченнях заховані назви дерев. Знайдіть їх.

1) Піду бавитися м'ячем. 2) Гра була дуже цікава. 3) Грибовий сос навіть Лесі смакував. 4) Найпрактичніша краска штанів сіра. 5) Коли падає дощ — носи кальоші. 6) По вакаціях — знову до школи! 7) Навесні садимо деревця. 8) Мама бере за руку доню.

ЧУДЕСНИЙ ДІМ

Був білий дім,
Без вікон дім,
І щось застукало у нім...

Розбився дім, і з дому вмить
Маленький мешканець біжить,
Живенький і тепленький,
Пухнастий, золотенький.

Загадка

Що то за БАБА сидить на столі,
А надоколо, мов внуки малі,
Масло і яйця, кругла ковбаска,
Шинка і сирник і бубликів в'язка?

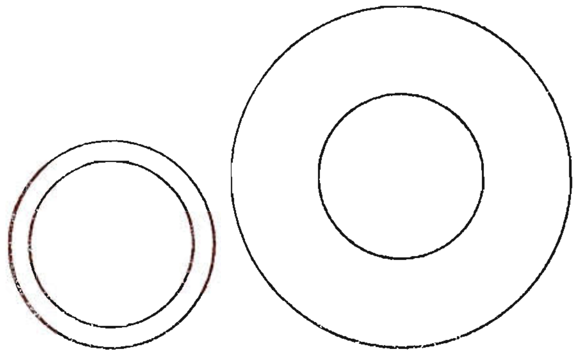
Що то за БАБА
Вгадайте, будь ласка!

СКІЛЬКИ ДІВЧАТОК І ЯКІ ЇХ ІМЕНА?

$4^{4}4$ 4 $4^{4}4$

В оцих числах заховалося кілька дівчаток. Скажіть скільки їх і які їх імена?

КОТРЕ КОЛО БІЛЬШЕ?

Пригляньтеся оцим рисункам і скажіть, котре із середніх кіл менше — оте з лівої чи оте з правої сторони?

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК У ЧИСЛІ „ВЕСЕЛКИ" ЗА БЕРЕЗЕНЬ 1985: ХРЕСТИКІВКА: Коза; рИби; співВ; Київ. ЛОГОГРИФИ: а) сова-слова. б) міст-місто.

ВЕСЕЛКА THE RAINBOW
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія. Річна передплата становить у ЗСА — 8:00 дол. у інших країнах — рівновартність цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа 75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

THE RAINBOW — VESELKA

ISSN 0300-6379

Обкладинка роботи Едварда Козака

Published monthly, except May to August Bi monthly
at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Supscription $8:00 per year UNA members $5:00 per year
Entered as Second Class at Jersey City, N. J.

Ілюстрація на обкладинці:
Ярослава Кучма — Гагілки і писанки.

Христос Воскрес!

ЗАДЗВОНИЛИ ДЗВОНИ

До схід сонця задзвонили
Дзвони золотаві,
Що Христос воскрес з могили
У великій славі.

Задзвонили дзвони всюди
По широкім світі,
Щоб раділи серцем люди —
І старі, і діти...

Щоб квітки на свято вбрали
Лісову галяву,
Щоб пташата заспівали
Богові на славу...

Щоб хлоп'ята і дівчата
Їм допомагали,
Щоб гаївку, мов пташата
Радісно співали.

Ропяник

Катерина ПЕРЕЛІСНА

РОЗКВІТЛА В ПОЛІ КВІТОЧКА

Розквітла в полі квіточка —
Синенька та ясна,
Шумить, співає річечка:
„Весна, весна, весна!"

Цілує ясне сонечко
У лісі гілочки,
А вітер під віконечко:
„Виходьте, діточки!"

Алла КОССОВСЬКА

ВЕСЕЛИЙ КВІТЕНЬ

Поле квіттям рясно вкрите,
Наче плахта святкова,
Це прибув веселий квітень
Й сипле квіти з рукава.
А пташки ввесь день співають,
Раді сонцю і теплу,
Й співом голосним стрічають
Гостю молоду — весну.
І мені, разом із ними,
Також хочеться співать,
Щоб теж співами гучними
Любу гостю привітать!

Пояснення-словничок: **рясний** — густий багатий, щедрий, достатній (abundantly, plentiffully).

Леся УКРАЇНКА

УЖЕ ВЕСНЯНЕ СОНЦЕ ПРИПІКАЄ

Уже весняне сонце припікає,
вже сон-трава перецвітати стала.

От-от зозулька маслечко сколотить,
в червоні черевички убереться
і людям одмірятиме літа,
Вже з вирію поприлітали гості.

Он жовтими пушинками вже плавлють
на чистім плесі каченята дикі.

Пояснення-словничок: **Народне повір'я каже, що зозуля, куваючи, віщує людині літа.**

Леся УКРАЇНКА

НА ЗЕЛЕНОМУ ГОРБОЧКУ

На зеленому горбочку,
У вишневому садочку,
Притулилася хатинка,
Мов маленькая дитинка
Стиха вийшла виглядати
Чи не вийде її мати.
І до білої хатинки,
Немов мати до дитинки,
Вийшло сонце, засвітило
І хатинку звеселило.

ДИКІ ГУСИ Й ГУСЕНЯТКА

(Ілюстрація Марти Гулей-Леґецкіс)

— Ґел-ґел! — заґелґотів великий сірий гусак, що летів на переді стада канадських гусей. — Ми вже на своїй батьківщині!

— Ґел-ґел! — відповіли гуси, що летіли ключем. То був їх перший привіт та поздоровлення для сірого острова, що ніби гойдався, мов шкаралупа на хвилях Північного океану.

Ще раз заґелґотів передовий гусак, і все стадо спустилося на землю з галасом і з гамором. Оце тут стадо перебуде літо до осени.

Осівши на землю, гуси зразу стали скубти перші стеблини трави. Яка вона була запашна, смачна і солодка, як ніяка інша трава на світі! Справжня трава рідної землі, на якій виводилися рік за роком тисячі родин гусячого роду.

За кілька днів гуси вже почали шукати місць на гнізда, де мали виводити своїх молоденьких дітей. Гуска знаходила в землі ямку і складала туди яйця. Коли вже було понад кільканадцять штук, гуска сідала на них своєю теплою груддю і починалося висиджування. Варто було бачити, як майбутня мама пильно обдивлялася, чи всі яйця однаково огріваються, чи часом якесь яйце не викотилося з-під неї набік і не змарнувалося.

Та висидження пташат не таке легке. Ніхто гусочки не заступить, а вона голодна і щораз більше худне. Деколи вона на хвилину відійде від гнізда, по дорозі щось там ковтне. Але найважніше те, що вона має обороняти гніздо від усяких небезпек, що можуть його розбити чи зруйнувати.

Ось з-за купи льоду чи камінців виходить полярний лис. Білий, біленький. По всім світі люди знають мудрість і хитрість лиса. Але чи тут мудрість багато йому поможе? Ось він уже побачив гусок на гніздах. Яйце, — міркує лис Микита, — добрий харч! Чи не можна б хоч кілька їх придбати собі на вечерю?

Лис підкрадається, намагається настрашити гуску та прогнати її з гнізда. Але й гуска знає, що тут ідеться про урятування її роду, її дітей, що лежать під крихкими шкаралупками. Вона повна гніву та відваги. Вона бачить, що лис підсувається щораз ближче. Тоді вона зривається зі свого гнізда й іде назустріч ворогові. Вона розправляє широкі крила, видовжує шию, закінчену твердим карбованим дзюбом, що грізно сичить. Дзюб хоче досягти лиса, вкусити його, щипати чи рвати чи вирвати шматок шерсти з тіла. Крила з обох сторін вдаряють, мов щити.

На такий двобій лис не має відваги, він обертається і втікає щосили, хоч недалеко, бо бачить, що гуска вернулася в гніздо. Вона ж мусить уважати, чи десь збоку не підкрався інший лисюга та починає господарити в її гнізді.

Облога лисів триває так довго, як довго гуски сидять на яйцях, Лиси підходять то звідси, то звідти, гуски мусять багато разів іти в наступ, але взагалі яєчка були врятовані. На траві видно, що тут чи там лисові вдалося вихопити з гнізда одно чи більше яєць, на траві біліють шкаралупи і розляті жовтки. Ми лише один раз бачили, що лис мав відвагу кинутися на гуску, але зараз відскочив від її грудей, мов м'яч, і втік.

Врешті прийшов час вилуплюватись маленьким гусяткам. Які вони чудові, мов іграшки, темножовті, вкриті делікатним мохом! В них, щоправда, нема такої господині, щоб зварила їм ,,на твердо'' яйце, покраяла на дрібні кусники і розсипала перед ними: ,,Їжте на здоров'я!'' Дикі гусенята, вийшовши з яйця, мусять самі шукати поживи. Мама веде їх на воду, де в намулі при березі вже готове перше снідання: невеличкі хробачки.

(Закінчення на стор. 6-ій внизу)

Віра ЛЕБЕДОВА *Ілюстрації Петра АНДРУСЕВА*

КНЯЗЬ СВЯТОСЛАВ

У княжому теремі в своїй кімнаті сидить княгиня Ольга. При ній наймолодший і найлюбіший її онук — Володимир. Припав до колін бабуні і просить:

— Розказуй про діда Ігоря, як він покорив уличів, тиверців, і як помстилась ти на деревлянах за його смерть.

Вікна княжого двору затремтіли від ударів в стіни города печенізьких пращ і сокир. Печеніги тоді облягали столицю Київ, бо князь Святослав був з військом далеко, в Болгарії.

— І я, як виросту, — говорив Володимир, — буду таким лицарем, як дідусь Ігор і батько. Не посміють тоді дикі печеніги і ногою ступити на нашу землю! Правда, мій батько Святослав був великий воїн-лицар?

— Справжній лицар, недаром прозвали його Хоробрим. Мій син! — з гордістю промовила княгиня. — Сміливий, легкий, на ходу, як пард. У похід не возить зі собою ні казанів, ні шатер. Ріже конину, воловину або дикого звір'я тоненькими платочками, пече на вогні, і так їсть. Спить на конячій опоні, підмостивши під голову сідло. А як іде з ким воювати, то посилає вперед своїх послів, щоб вони сповістили про це ворогів, кажучи: ,,Іду на вас!" Це він робить на те, щоб вороги мали час приготуватись до бою, бо князь Святослав уважає не по-лицарськи несподівано, потайки на когось нападати. В цьому уся його сила лицарська і нею, як знаєш, переміг він хозарів над Волгою, дійшов аж до річки Кубань, у далеку землю Тьмуторокань, побив греків і болгар, і тепер сидить там у них, у Переяславці. Адже й пісні склала наша молодь про нього:

> **,,Ой, пустимося ж на тихий Дунай,**
> **Долів Дунаєм під Цареград".**

— І я, як виросту, теж далеко розгорну нашу державу, — відказує Володимир.

Десь у віддалі, за мурами города, почулися голоси воєнних труб. Володимир сплеснув у долоні.

— Батько повертається! Прожене печенігів! — крикнув та кинувся з кімнати. Та не встиг вийти, бо в дверях появився сотник Демко і сповістив:

— Воєвода Претич напав несподівано на ворога, а той думаючи, що вертається князь, налякався і тепер відступає від Києва.

— Слава Богу, — перехристилась Ольга до ікони Богородиці. — А хто дав знати Претичеві про нашу біду!

— Ось смільчак, що на те зважився, — відповів Демко, висуваючи перед себе молодого, стрункого юнака. — Киянин, син дворецького Петка.

— Як це ти зробив? — поцікавився Володимир.

— Звичайно, — став розказувати юнак. — Вмію говорити по-печенізьки, і от перебрався за печеніга та з уздечкою в руках перейшов через ворожі війська, питаючи буцімто за своїм конем. Так добрався аж до Дніпра, а там скочив у воду,

ДИКІ ГУСИ Й ГУСЕНЯТА

(Закінчення зі стор. 5-ої)

І так ростуть гусятка під опікою матері. Але й вона не може оборонити їх (бодай не всіх) від ворогів з землі і з повітря. А ті, що дійшли до повного росту, вже восени летять разом із своїм стадом і скрипливим ,,ґел-ґел" прощають рідну землю, мовляв, промине зима і ми знов вернемось до тебе, бо ніде не є так мило й гарно, як тут!

Пояснення-словничок: **стадо** — тут: зграя птахів (flock); **ключ — тут**: лет у деяких птахів (line of birds); **шкаралупа** — nutshell; **скубти** — to pull, to tug; **виводитися (про курчат)** to hatch; **худнути** — to lose flesh; **хитрість** — slyness; **гнів** — anger, rage; **відвага** — daring; **сичати** — to hiss; **щит** — оборонна зброя в давніх часах (shield), **облога** — siege; **вилуплюватися** — to hatch (з яйця); **скрипіти** — to squeak; **намул** — silt.

Михайло Маморський

переплив ріку і, діставшись до Претича, розповів йому про облогу Києва.

— Славно списався! — хвалив юнака захоплений Володимир. — Будемо друзями, добре?

І вибігли оба з терему поглянути з валів, як відступає печенізька орда.

— — — — —

Пояснення-словничок: **терем** — палац; **покорити** — to sudbue; **тремтіти** — to tremble; **праща** — воєнна машина (sling); **пард** — леопард (pard); **потайки** — secretly; **розгорнути** тут: збільшити, поширити; **дворецький** — оден із слуг князя: **уздечка** — bridle; **буцімто** — as if, as though; like.

РІКИ БРАТИ

Бистрий Пруте, річко мила,
Що пливеш в далекий світ,
Передам тобі від серця
Братолюбний мій привіт.

А як зійдешся з Дунаєм,
В Чорне Море поплившеш,
То Славутиці-Дніпрові
Той привіт мій принесеш.

А Дніпро подасть привіт цей
В Україні всім братам,
Щоб на серці легше стало
Тут мені — а рідним — там.

В. Мельничук
„Юні Друзі"

— — — — —

Запитання: Чи ви знаєте, де випливає ріка Прут? Гляньте на мапу і покажіть, куди вона тече та до якої ріки впадає. В якім морі спливаються води Прута з іншими українськими ріками?

СВЯЧЕНЕ

Иде Параска, несе паску, —
Загорнула у запаску.

І Наталка йде в намисті,
Писанки несе взористі.

Ось свячене масло й сир —
Вже несе і Яромир.

Не забудьмо й про Маринку,
Що несе велику шинку.

Із ковбасами до нас
Йдуть Тарас і Опанас.

Хто там ще? Гуп-гуп! — Антін!
— Що несеш? — Несу я хрін.

На мальованому ґанку
Посідали до сніданку.

Їли шинку і ковбаску,
Яйця, масло, сир і паску.

А до всього трішки хрону, —
Для святочного „фасону".

ЕКО

Текст: Світлана КУЗЬМЕНКО *Ілюстрації: Іван БРИКОВИЧ*

ІВАСЬ-МУДРАСЬ

Ось уже і місяць квітень,
Незабаром — і Великдень.

Всі готуються до Свята —
В кожній християнській х хаті.

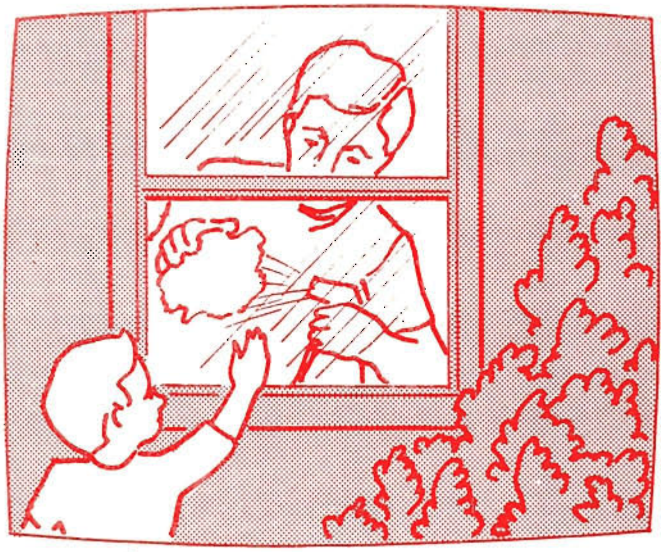
Мама паску учинила.
Цілі дні пекла й варила.

Напекла пасок смачненьких —
І великих і маленьких.

Шинку й ковбасу купила.
Торт спекла, компот зварила.

Крашанок нафарбувала.
В хаті гарно так прибрала.

Тато їй допомагав:
Вікна мив і підмітав.

Як Івась прийшов до хати —
Теж схотів допомагати.

Потім сіли відпочити —
Поки ще, паски святити

Й пісня вірних до небес
Піднесе „Христос Воскрес!" —

На безсмертну Божу славу,
Сина Бога на прославу,

Що життя віддав за нас —
Від батьків це знав Мудрась!

Роман ЗАВАДОВИЧ

Ілюстрація Петра АНДРУСЕВА

ДЕ ТЕПЕР ЗОЛОТІ ВОРОТА?

Нездобутня твердиня — княжий Київ. Мурами обмурований, валами обгороджений, глибоким ровом опоясаний... А над воротами камінні вежі голови гордо підіймають, стрільницями грізно в далеч дивляться, мостів, на ланцах здовжених, стережуть.

Є в Києві і Лядські ворота, і Жидівські, і ті, що між старим та великим городом, і ті, що ними на Михайлівську гору виїдеш, але найсильніші та найкращі з усіх — Золоті Ворота. Князь Володар Мудрий їх збудував, першого каменя власною рукою поклав, залізом обкував, золотом озолотив. Гляне сонце з-за чернігівських борів — ворота засяють. Над ними Благовіщенська церква стоїть, хрестами милий город благословляє. Ні, нікому не здобути Золотих Воріт!

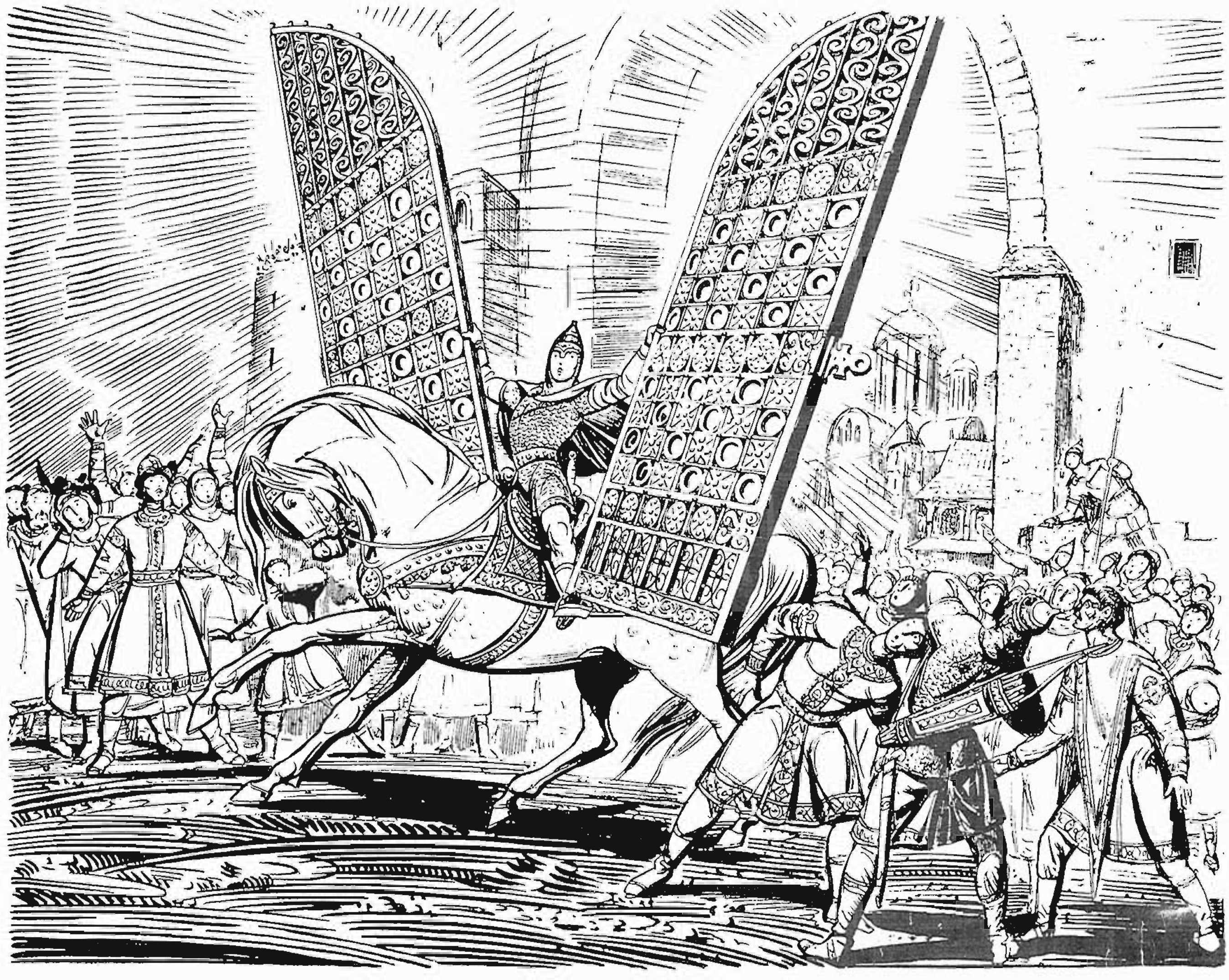
Золоті Ворота — одна гордість Києва, а друга, ще більша гордість — лицар Михайлик. Ніхто з ним не годен помірятися ні розумом, ні силою, ані красою. Ніхто так влучно з лука не стріляє, мечем не вдаряє, списом не влучає.

Прийшла раз дика орда печенізька, вогнем і мечем землю українську спустошила, з усіх усюдів Київ облягла. Вийшов Михайлик на вежу, розглянувся довкруги та й каже:

— Он там, за Дніпром, край діброви хан печенізький обідати сідає. Подають йому печеню на срібній тарілці. Покажу я йому, як у Києві стріляють...

Напружив лука, свиснула стріла, блискавкою табір печенігів перелетіла й устромилась у печеню, що перед ханом на тарілці лежала. Здригнувся хан, побілів, тарілку набік відсунув.

— По стрілі, — каже, — бачу, що тут є Михайлик. Не здобути мені Києва, хіба що наперед Михайлика в свої руки хитрістю-обіцянками дістану.

І післав послів у Київ.

— Дайте нам Михайлика, а наша орда відступить від вашого города! — кажуть посли.

— А що ж, віддаймо! — відповіли молодші бояри на те. — Краще одного втратити, ніж увесь город запропастити.

— Ні, не віддаймо! — говорять старші віком бояри. — Як загубимо найліпшого лицаря, то хто ж наш город боронитиме? У нас, старих, сили вже мало, а у вас, молодців, завзяття, як видно, ще менше...

І стала між боярами суперечка. Та молодих бояр більше, ніж старших, досвідчених. Стали молоді перемагати.

Почув це лицар Михайлик і, хоч тверде, в боях гартоване серце мав, жалю не вдержав, сльози не втримав... Приїхав на боярську раду й каже:

— Нема ворогові кращого помічника, як ваша незгода! Замість на хана одностайно стати й або славно перемогти або по-лицарськи загинути і добрий приклад нащадкам лишити, ви без бою рідного брата на погибель видаєте?

— А ти нас не вчи, ти наймолодший! — кажуть молоді бояри. — Злізай з коня, віддай зброю, бо ми тебе до хана в неволю будемо продавати.

Як так, — крикнув Михайлик — то останній раз у Києві бачити Золоті Ворота! На варті ви слабодухи, Ярославової слави переємцями бути!

І взяв Золоті Ворота на спис, так от, як сніп святого жита на вила візьмеш, та й поїхав через печенізький табір аж у далекий Царгород.

І дивились на нього вороги з острахом і, мов трава до землі хилились. Далі глянуть — воріт немає. То вони ввірвались у город і побили незгідних бояр. Так через незгоду і держава пропала.

* * *

Давно-давно, кажуть, це ділялось, а лицар Михайло і досі живе в Царгороді. Та настане колись такий час, що Михайлик повернеться в Київ і поставить Золоті Ворота на своє давнє місце. Це буде тоді, як відродиться з руїн Українська Держава.

А тепер вони стоять на чужій землі, не сяють, не блищать — їх золото від туги померкло. Але, коли Михайло перед ними стане і скаже: ,,О, Золоті Ворота, стояти вам іще там, де стояли!" то на них золото так і засяє.

Роман Завадович

Пояснення-словничок: **Михайла,** лицаря-героя, згадують давні київські билини, він подібний до богатиря-велетня; **твердиня** — stronghold; **город** — давнє українське слово, тепер місто; **спустошувати** — to devastate; **поміряти** — to measure one's streng...; **напружити лук** — to bend the bow; **устромити** — to thrust in...; **здригнутися** — to shudder; **хитрість** — slyness; **незгода** — discord; **нащадок** — descendant; **переємець** — наслідник, що перебирає спадщину; **вила** — pitch-fork; **померкнути** — to be dim.

ЛЮДИНА БЕЗ ТУРБОТ

(Корейська казка — Ілюстрація Олі Рудакевич)

Колись давно жив собі король. Його дуже мучили різні королівські обов'язки: то його турбувало, чи має він досить золота в державній скарбниці та державного майна взагалі, часом не знав, що одягти на якусь державну параду, також хотів знати, як живе народ його країни — чи не голодує, чи має досить всього, що потрібне для життя, чи сумлінно працює. Боявся, чи не нападе ворог та чи не обдурюють його королівські дорадники. Так був заклопотаний, що й не знав, що йому робити.

— От, хотів би я пізнати людину найбезтурботнішу в нашій країні. Хай би мені порадила, як би жити без турбот так, як вона живе без турбот".

І от одного разу привели до короля чоловіка і сказали:

— Ось чоловік, якого ти шукав. Він не є ні молодий, ні старий, як видно, не є багатий, але і вбогість йому не докучає, не має ані власної хати — хоч ніколи йому не бракує даху над головою, і кожного дня добрим смаком має що попоїсти. Живе без турбот.

— Розкажи ж мені, як ти живеш без турбот? — звернувся до нього король.

— А воно дійсно так, що я залишив турботи коли виховав дванадцять синів і одну дочку. А тепер кожного місяця живу то в одного, то в другого сина, а у переступному році — у дочки. Одному поможу в полі, другому поможу наладнати дах або човен, третьому поможу рибу ловити, вчу внучат — роблю, що доведеться, і живу вільно, як птаха!

— Ну, як так, — сказав король, то я довіряю тобі свою найкращу перлину. Добре її бережи! Коли тебе покличу — прийдеш відразу до мене і покажеш її мені. Біда тобі буде, якщо загубиш її або продаси. Не забудь, вона дуже цінна.

І відпустив безтурботного чоловіка, але зараз же покликав двох слуг і наказав їм слідкувати за цим чоловіком, а як він уже піде звідсіль додому — вкрасти йому його перлину.

— Мені цікаво, як безтурботний чоловік дасть собі раду з такою прикрістю, — сказав король.

Коли безтурботний чоловік вийшов з королівського замку з надзвичайною перлиною в шкіряній торбі, мав уже напевно повну голову турбот: боявся вернутися до сина в рибальську халупу на березі моря. А ну ж, хтось украде йому перлину?

Переодягнений слуга короля ще на човні вкрав йому торбу з перлиною. Але, коли ховав торбу в

свій мішок, впала йому з торби перлина і закотилася в море.

А чоловік вернувся від короля до сина, не хотів ні з внуком побавитись, ні не приваблювала його смачна риб'яча юшка. Хотілося йому ще раз подивитись на надзвичайну королівську перлину. І ледве не вмер від жаху, коли побачив, що перлини вже нема — вкрадено її ще в дорозі від королівського палацу до сина. Не міг цілу ніч спати, все думав, хто б йому порадив, як знайти злодія. Раненько встав, вийшов на берег моря і побачив там сусідського хлопчину, який якраз витягав з човна сіть. Призабув свої турботи з перлиною, підійшов до хлопчика, а хлопчик дав йому рибку, щоб дідусь зварив собі юшку на сніданок.

— А я спечу її тут на березі, — сказав дід, — поснідаю і піду до міста за порадою з мудрими людьми, що мені зробити, щоб знайти королівську перлину.

Почистив рибу, розрізав її і — побачив раптом в середині риби — перлину, яку йому вкрали. Зрадів дід-безтурботний чоловік, очі засяяли радістю. Сів поснідати і, ще не скінчив їсти, як прийшли від короля слуги — король уже чекав на нього.

— Покажи мені перлину, — сказав король, коли безтурботний чоловік вклонився королеві.

— Ось — вона! — простягнув з радістю чоловік перлину. Король не хотів вірити своїм очам, коли побачив, що то є дійсно його надзвичайна перлина...

— А знаю, що вчора ввечері ти не мав перлини. Скажи, де ти її знайшов?

Безтурботний чоловік не мав що приховувати — він відверто розказав про свій переляк, а тоді про радість.

Бачу, що море тебе полюбило і береже тебе та обдаровує своїми дарами, щоб ти міг безтурботно жити! — зідхнув король. — Не буду вже більше тебе ні мучити, ні спокушати, але хотів би бути тобі щирим приятелем і навчитися від тебе безтурботно жити .

Переказала Н. Л.—М.

———

Пояснення-словничок: **безтурботний** — unconcerned; **скарбниця** — treasury; **сумлінно** — to honestly; **заклопотаний** — concerned; **докучати** — to bother; **переступний рік** — високосний рік— leap year; **цінний** — valuable; **прикрість** — annojance; **халупа** — злиднена (poor) хата; **приваблювати** — to attrack; **сіть** — мережа (drag-net); **приховувати** — to hide; **спокушувати** — to temp.

ОРЕЛ І ЛИСИЦЯ

(Французька народна казка)

Якось то в небі ширяв орел. А під кущем сиділа лисиця. Дивилась, дивилась у небо і показала орлові язика.

У орла очі зіркі. Впав він каменем на лисицю, вхопив її, здійнявся аж під хмари, та й кинув. Падає лисиця і кричить:

— Соломки підстеліть! Підстеліть соломки!

———

Ширяти — літати, кружляючи (to soar, to float, to tower); **зіркий** — такий, що добре бачить, має гострий зір (sharp-sighted).

ЇЖАК ТА ЗАЄЦЬ

(Українська народна казка)

Одного разу вийшов їжак зі своєї нори подивитися на білий світ. Було то так під осінній день, у неділю. І що він собі погадав? ,,Піду я у поле роздивитися, як виглядає морква і буряки!" І пішов. Задумав собі, аби коротшою дорогою іти, то пішов невпростець. Але за корчем здибав його заєць, що обзирав капусту, чи велика виросла.

— Ого, — каже їжак, — швидке створіння вже тут! — Це на зайця так.

— А ти, каже заєць, — такий твій рід віддавна, і ти такий, загинеш з твоїм ходом і з твоїми кривулями, з твоїми кривими ногами.

Їжака найдужче те розсердило, що заєць каже, що в нього криві ноги.

— Ти, — каже, — мене береш на сміх? Але як ти такий великий пан, то поб'ємося об заклад, хто кого переможе у бігу.

І заклалися в п'ять дукатів. Заєць і каже:

— Ану біжім.

— Ні, — каже їжак, — ще ні. Я піду ще додому і скажу жінці, аби знала, де я пішов.

А заєць був тому рад, бо був голодний, і думає собі: ,,І це мені добре буде, бо попоїм капусти, то зможу ліпше бігати".

Приходить їжак до своєї нори і каже жінці:

— Знаєш, жінко, маю клопіт.

— Який?

— Заложився з зайцем, хто кого переможе у бігу.

Та й геть усе розказує за той заклад.

— А ти не здурів, що берешся зайця перегнати?

— Мовчи, жінко, — каже їжак, — якось-то буде. Ми, — каже, — мусимо виграти тих п'ять дукатів. Збирайся, жінко, і ходи зо мною разом.

Ідуть вони разом а по дорозі їжак учить жінку, що має робити. Каже: ,,Ми зараз прийдемо на ниву, і я тебе поставлю у цім кінці в борозні, і ти маєш на цім місці стояти. Коли прибіжить заєць до тебе, так ти маєш казати: ,,Я вже тут!" — А прийде він у той другий кінець до мене, то я так само скажу: ,,Я вже тут!".

Приходить він до зайця і каже:

— Ну, я вже готовий.

Поставали вони в кінці ниви, заєць і каже:

Маємо бігти на команду: на ,,раз, два, три" маємо враз зачинати бігти.

— Добре!

Став заєць в одну борозну, а їжак у другу і на команду ,,раз, два, три" рушили. Заєць біжить у другий кінець виви, а їжак зостався на місці, Прибігає заєць в кінець ниви, а там каже їжачиха:

— Я вже тут!

Агі, — каже заєць, — та аби таке помело, аби мене пребігало?! Ану, пробуймо ще раз.

Заєць ізнову побіг, прибігає в кінець ниви, а їжак підвівся догори і каже:

— Гов-гов! Я вже тут давно чекаю!

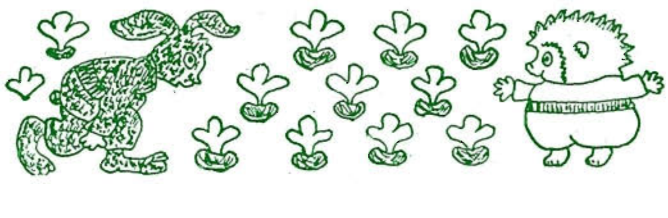
— Агі! Ану біжім ще раз,

Прибігає у другий кінець, а їжак знову там (а то була їжачиха). Так бігав він дев'ятдесят дев'ять раз, а за сотим разом як попробував бігти, як натужився, скільки сили мав, та й серед ниви — трісь!

Отак скінчилася справа їжака з зайцем.

Ніколи не треба сміятися з слабішого.

Пояснення-словничок: **навпростець** — across; **побитися об заклад**— to bet; **дукат** — давній золотий гріш (ducat, golden coin); **борозна** — furrow; **нива** — ділянка одного поля (sown field); **помело** — broom for cleaning the hearth; **натужитися** — to strain.

Листування

Від Марусі К л е б а ш з Торонто, Канада ми отримали такого листа:

Дорога „Веселко!"

Це пише вам Маруся Клебаш. Я ходжу до п'ятої кляси цілоденної школи Св. Димитрія (в Торонто) і я дуже люблю читати „Веселку"! Вона є дуже цікава. Тут є вам вірш, який я написала.

Весна

Всі ромашки вже розцвіли
Горобчики співають,
Метелики й бджоли літають
Весну-красну стрічають.

Всі гаї зеленіють,
Теплі вітри подувають
Всі звірі весну вітають,
Та й Великодня чекають.

Бо на Великдень — писанки
Всі будуть писати,
І до церкви посвятити
Всі будуть їх брати!!

Па, па, „Веселко!" М.К.

Відповідь Р е д а к ц і ї: Дорога Марусю! Дякуємо за листа й віршика. Ми отримали їх ще минулого року, але після Великодня так, що не могли віршика помістити в 1984 році. Містимо вірш у цьогорічному великодньому числі „Веселки".

Дякуємо за пам'ять і радіємо, що „Веселка" Тобі подобається та що любиш її читати. Пиши до нас частіше й присилай вірші або оповідання. Привіт!

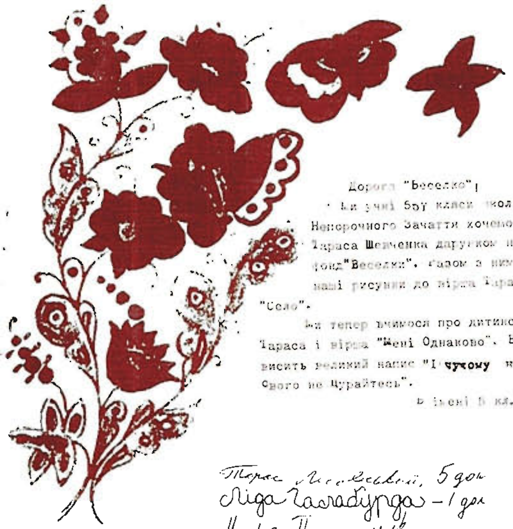
ІСПИТ ІЗ МАТЕМАТИКИ

На іспиті з математики.

— Що з того, що питання легкі. Однаково ні від кого відписати...

З дитячого життя

Дорога "Веселко"!

Ми учні 5-ої кляси школи Непорочного Зачаття хочемо вшанувати Тараса Шевченка дарунком на пресовий фонд "Веселки". Разом з ним висилаємо наші рисунки до вірша Тараса Шевченка "Село".

Ми тепер вчимося про дитинство і життя Тараса і вірша "Мені Однаково". В нашій клясі висить великий напис "І чужому научайтесь Свого не цурайтесь".

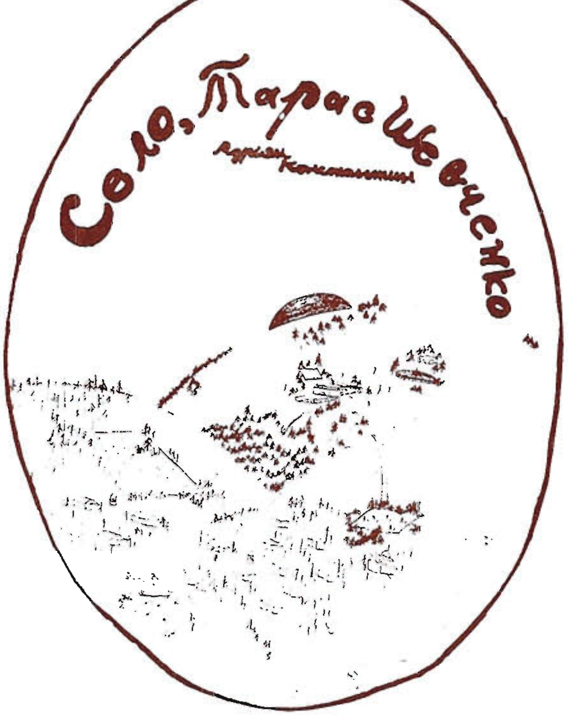
(Учні 5 кл.)

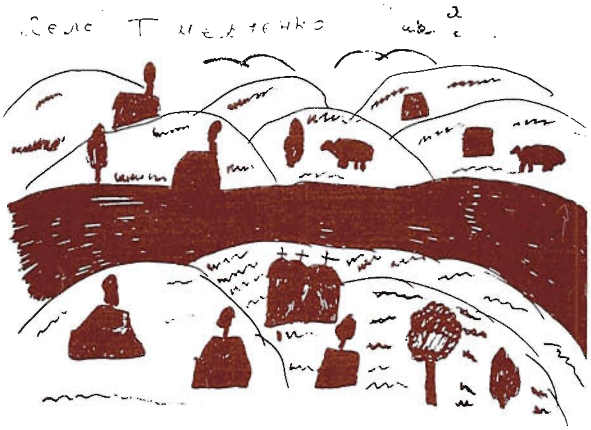
Тарас [illegible], 5 дол.
Ліда Часабурда — 1 дол.
Марко Перрощук
Олесь Леків
Христя Карпинська
Віра Целюх 50¢
Павло [illegible]
Михайло Шаєнко 1 дол.
Ліда Косак
Христя Миколенко 50¢
Антін Стадник
Адріян Константин 1.00
[illegible] Чубан 1.00
Юрій Воробкевич — 5 дол.
[illegible] 2 дол.
[illegible] Миколенко 1 дол.
Із шкільної каси „Зайчика забудька" 2 дол.

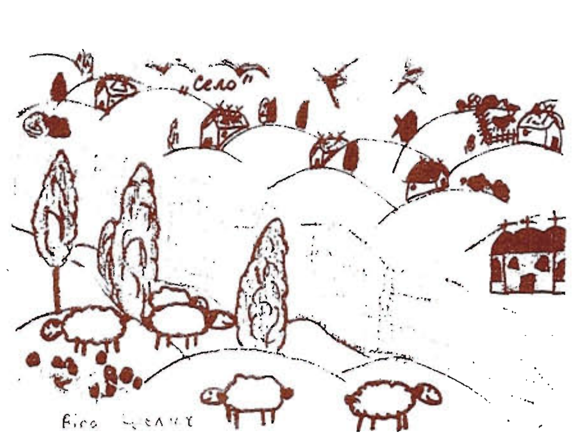
Разом 20 дол.

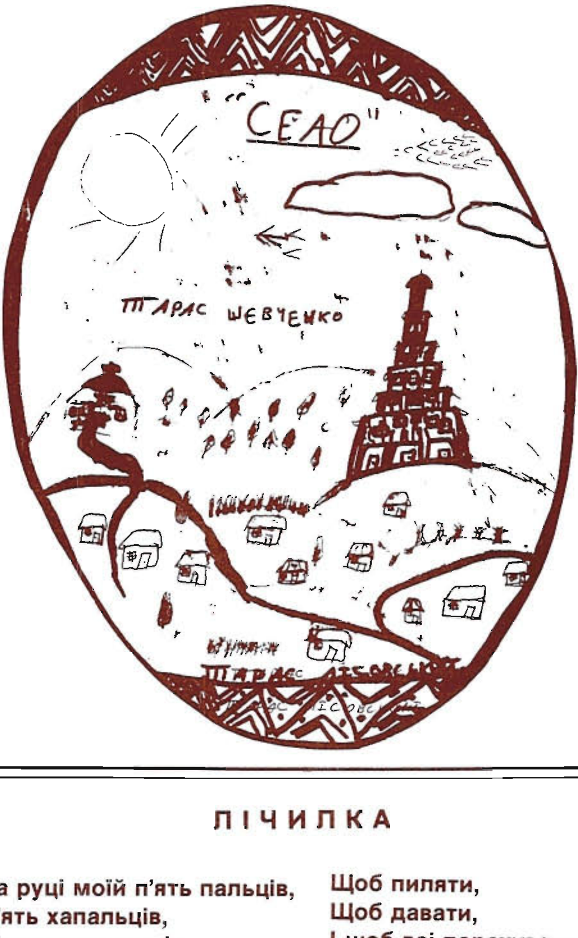

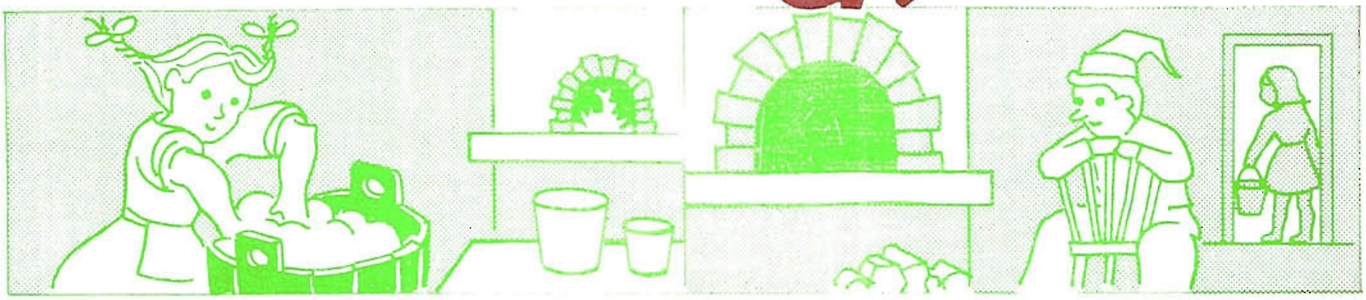

ЛІЧИЛКА

На руці моїй п'ять пальців,
П'ять хапальців,
П'ять держальців,
Щоб стругати,
Щоб пиляти,
Щоб давати,
І щоб всі порахувать —
Раз-два-три-чотири-п'ять.

Текст: Роман ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрації: Іван БРИКОВИЧ*

Гоца драла

Рано-вранці Гоца мила
В діжці паску розчинила.

Ґноме, паску стережи,
Ніде з хати не ходи!

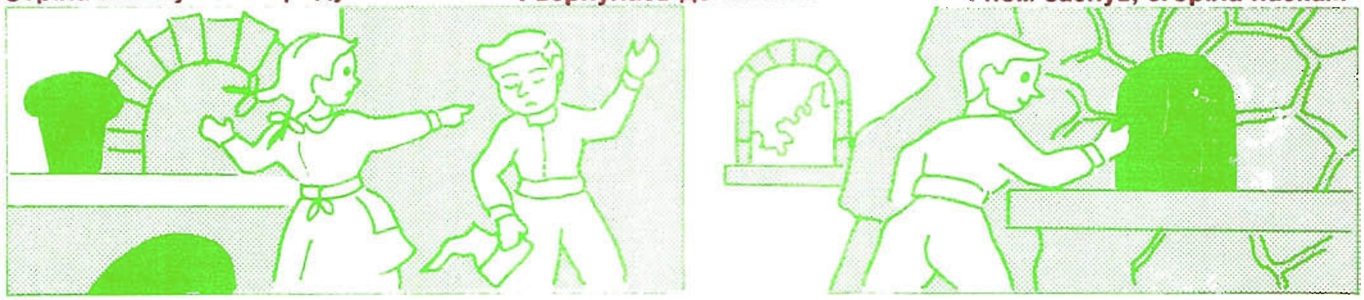
Пильнуй піч, а я до броду
Побіжу мерщій по воду".

Як ішла вона по воду,
Стріла мишку коло броду.

Розмовляла з півгодини
І вернулась до хатини:

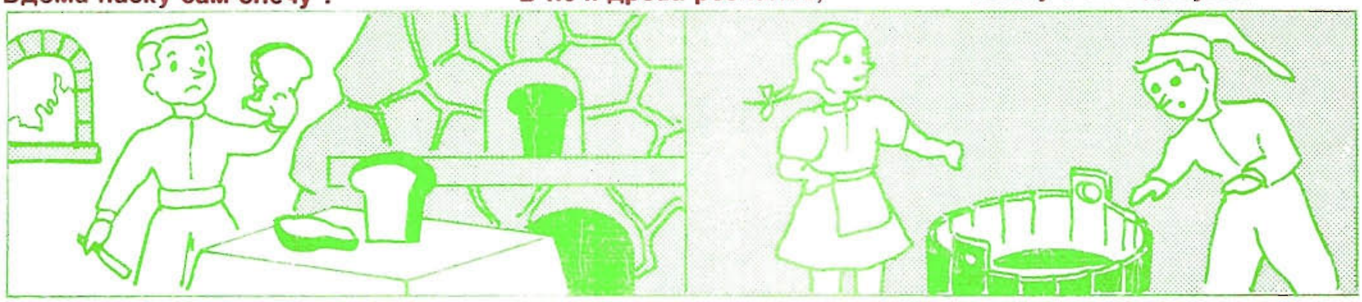
„Ох, а з печі диму в'язка,
Ґном заснув, згоріла паска..."

Ґном стидався: „Я спішу,
Вдома паску сам спечу".

В діжці тісто розчинив,
В печі дрова розпалив,

Вже не спав, не дрімав,
Паску з печі добував.

А як скуштував, скривився,
За язик аж укусився.

Прийшла Гоца: „Сумна казка,
Недопечена ця паска!

Сире тісто! Я і ти
Будем завтра знов пекти!"

Пояснення-словничок: **розчинити**- приготувати сире тісто до печення; **брід** — місце в ріці, яке можна перебрести (to cross over); **мерщій** — швиденько.